

плѣнницы хвлязохъ съ радость неописанна въ града. Сичко въ Ш. сѣкашъ да бѣше сега весело и шумливо; сичко живо и мъртво глѣдаше на тѣхъ. Врата-та Жельови са хлопнахъ; тя затвори четирма-та страници; свобода-та ся испълни: тѣжкый пѣтъ ся свърши.

XXVI.

Нещастни-тѣ нѣкога, сега щастливи.

Два дни става откакъ Дядо Иванъ е слѣзаль въ Шюменъ и тѣжно обыкаля, насамъ нататѣкъ, Шюмненскы-тѣ улицы. Часъ два ся неминува да не заминне по край Жельовы и да не попыта, какво, що и нѣмали отиѣйдѣ нѣкой. Часто подпрѣнѣ съ тояшкѣ-тѣ си излазяше вѣнъ отъ града, обыкаляше пѣтища-та, отдѣто неговѣ-тѣ мили трябаше да дойдѣтъ; поглѣждаше дано гы види отъ нѣйдѣ си; нѣ се бѣше напрасно; той ся врьщаше пакъ назадъ самичакъ, съ очи клюмнали, наведенъ и повечъ нажаленъ.

— Хайде нека бѣде тѣй, думаше въ себе си; единъ день назадъ да е, че давно гы не срѣщна празны, утрѣ щѣ излѣзѣ и щѣ идѣ по надалечко.